

CSATÓ ANITA
Merülés

2019. május 29.

*Utoljára lehelik be a hársak a ház ablakát,
félálomba fordítják a fejeket.
Messze recseg a hang a bűvarról,
a folyófenéken átölelte a tetemet,
melléfeküdt, mélyet szippantott a tartályból,
megpihent pár percre.*

*A szomszéd lenémítja a tv-t,
kiskanál koccan a porcelán falán,
évgyűrűk köre indul el a süllyedéssel.
Hiába csurgatok mézet a közepére,
bögrém aljára tapadnak a szirmok,
nem ragasztja össze a sodrást.*

*Minden hosszal hidegebb lett a mély,
nem lüktetett, megfeszült a test.
Csak a leülepedett anyag kavargott,
csak a fej bicsaklott, hátracsúszott a nyelv,
pólyaként ölelte át test a testet,
némán siklott a felszínre.*

*Hiába csurgatok mézet, teám már rég kihűlt,
hallom, ahogy tovább recseg a levegő,
pedig a hírek már rég némák.
Hiába csurgatok mézet, csak örvénylik.
Melléd fekszem, mélylevegő,
szorítalak.*

CSATÓ ANITA (1991, Miskolc) az egeri Eszterházy Károly Egyetemen végzett magyar–etika szakon, jelenleg az egyetem doktorandusza.

Gyászmunka

*A kettőre zárt ajtó ellenőrzésében,
a kelő tészta megáldásában,
a nyakig gombolt kabát melegében
viszlek tovább.*

*Azt mondják,
a halott szokásainak felvétele
a gyászmunka természetes része.*

*Így hordalak hát el magamban.
A hanglejtések, a mozdulatok alatt
szétfolysz spiráljaimban.
Anyai ösztönöket örökítesz át,
már én is csendben figyelem,
kétszer kattan-e a fogaskerék,
ha kulcsol a zár, remeg-e a szív,
ha gomblyukak közt beszökik a tél.
A gyászmunka természetes része, hogy
az én fogaimban is bomlik már a dentin,
hullnak a kőre gyenge hajszálaim,
beszövik a fürdőszobaszőnyeget,
fészket raknak a leváló hámsejteknek,
melyek mélyén pihen még a génhiba.
Ha megvágom ujjam, kibuggyan vérem,
még nem szerveződik ellenem, az érfalak
még őrt állnak a tudás fölött, hogy lehet,
így őrizlek magamban,
mert a gyászmunka természetes része
a halott szokásainak felvétele.*